

PILIZOTA SZANDRA (MURRON SKEATS)
dzsinn

*lélegzetem az aszfalt arcán
ölelésed részeg közöny
két törött palack köszön*

graf-fit-i

*graffiti a tűzfalon
gubbasztó madár
a te zenédet lopja
az i-phone-omból*

morpho

*nem az én arcom volt
csak egy ősz átkozott
a senki aki változott*

carré otis

*szempillák rácsai mögé
csukott zöld világban
orchideákat vajúdik a nyár
tőzegében szerelmet ki talál*

PILIZOTA SZANDRA 1976-ban született Dunaújvárosban, jelenleg is ott él, vagonakarítóként dolgozik. 2012-ben saját néven megjelent Szaké c. haikukötete után Murron Skeats álnéven publikált európai történelem ihlette regényeket, több másik álnéven folyóiratokban publikál verset és prózát egyaránt.

Az ördög vigyen el, Ned!

regényrészlet

Edward „Ned” Low (1690–1724) hírhedt angol kalóz volt a 18. század elején, a kalózkodás aranykorának utolsó napjaiban. Részletes életrajz róla nem maradt fenn. A regény cselekménye megfelel az ábrázolt történelmi időszaknak, így az akár meg is történhetett volna.

A második tányér disznóhús szinte felrobbant Ned hasában, a férfi hideg tekintete felengedett. A muzsikás lupanár báltermes kastélyá változott. A himlőhelyes pofájú madám – lady Cunodenn – anyakirálynévá. A négy *csávásdézsa* négy hercegisasszonnyá.

– Még nem laktam jól, te, Cunodenn némbor! Ez a következő fogás? Valami különlegeset kívánok! – bevedelt egy fél butélia rumot és elmaszaltolta a zsírt az állán.

– Van angol lány. Nézd, szőke, mint a búza! Vagy indió. Kicsike, de jó! – ajánlotta a madám a leányzókat. – Van francia. A nyelv mesternője! – bontotta meg a barna hajú nőtényszer kontyát. Ned a hullámos, tengert idéző tincsekbe túrt, de a tekintete a negyedik *szotyót* vizslatta. A félvér nő eddig csak Ned tengerészcsizmáit bámulta. Aztán ledobta a színes turbánját és a bájait rejtő hosszú, kék köpönyeget. A port-au-prince-i rabszolgák indió-afrikai-francia szavait duruzsolta. A zöld írisze megdelejezte a kuncsaftot. Gyapjas haja sötétvörösen lángolt.

– Őt akarom! – választott Ned.

– Ő Buika. Érte Lowther jön.

– Tessék, ennyi a fedezet, hogy nem rontom meg a hölgyet! – szórt egy maroknyi ezüstpénzt lady Cunodenn sápítózó arcába.

Ami azt illeti, sem Buikát, sem Nedet nem kellett *megbűzölni*. Maguktól rohadtak össze a rossz természet lágyfekélyes ölén.

*

A só tartósít, Buika és Ned mégis *megárottak* a tenger sekély vizében. A nő négykézláb düllesztette ki a farát. Ned mögé térdelt. Úgy hágtá, mint a kan kutya a szukát. Buika visítózott. Ned még erősebben *gebeszkedett* a nő csecseibe és rángatózva fejezte be a cicerélést. Rá sem hederített, hogy Buika rémülten mutogat a homokdomb tetejére:

– Low...! Low...! Low...!

– Imádom, ha a nevedet *repetálad*, tyutyukám! – harapott a nyakába.
– Lowther! – bökte ki a nő végül. – Jönni *pour moi*!
– Senki nem *konfiskálhatja el* az én tyutyukámat! – vette szemügyre lihegve a három poroszkálva közeledő férfit. – Melyik az a *majesztás* pojáca?

Ami a méltóságosságot illeti, egyik sem volt a helyzet magaslatán. Tökéletes töltelékei lettek volna az Angol Korona legsötétebb pincebörtönének. A fekete szakállú, pipázó, trágár dalt füttyülő férfi tűnt a parancsnokknak. A kezében még ott füstölgött a pisztoly, ami Ned löcsével együtt sült el. Az öltözékét már szürkére vásta a tengeri lég. Különböző *armatúrák* meredeztek a derekán vöröslő övből, mint a sün tüskéi.

A jobbán loholó öreg csúnyán sántított. Egy nagy heg nedvedzett kopasz fején. Egy majom orcáját viselte. Indió társa tántorogva követte.

– Szaladj a kikötőbe, tyutyukám! – csapott Ned a nő fenekére. – Végzek ezekkel és utánad megyek!

Buikát annyira összezavarta a rettegés, hogy éppen az ellenkező irányba iszkolt el. Ned himbálózó pocccsal és széttárt karokkal fogadta a gazfikókat, akár holmi parázna Szent Péter:

– Üdvözöllek titeket a Paradicsomban, barátaim! Hát nem gyönyörű itt? Tudom, nő kéne! Nos, kié?

– Az enyém! – pöfékelte Lowther.

– Fizettem érte – hunyorított Ned.

– Buika többet ér a te nyavalyás ezüstjeidnél!

– Az életemet kéred érte?

– Fején találtad a szöget, mister...

– Ned Low.

– Ned, a hölgy nagyon különleges – intett a két kutyamosójának. – Teljesítsétek mister Low óhaját!

A két matróz kivont karddal rohant Ned felé, aki hátrálás helyett esztelenül és meztelenül indult ellenük. Átugrotta az egyik pengét. Az indióé elől félrehajolt. Elgáncsolta az iszóst, az hasra esett. Mire kijózanodott volna, a saját kardja szegte a nyakát. Ned keze által. Aztán a kopasz következett. A Delivery tisztje vért okádva csüngött Ned pengéjén. A bordái recsegték, mert Ned csavarintott egyet a fegyveren.

– Elérkezett a te időd, Lowther! – szabadult meg a hullától egy rúgással.

Lowther komótosan a kezét nyújtotta. Ned megrökönyödött. Úgy bámulta Lowther tenyerét, mint egy döglött murénát.

– A nevedet tudod. A hajóm a Delivery. Tedd le azt az átkozott spádét! Miképpen diskuráljuk meg a mi kis dolgunkat, ha megölsz? Hol szolgálasz?

– A magam ura vagyok.

– Mondd csak, Ned, kedveled a francúzokat?

– Nem különösebben, de a boruk jó és a kurváik csinosak.

– Egy igazán utálatos francia tartozik nekem. A birtoka Port-au-Prince mellett fekszik. A részletekről később.